

ното. Тръпки полазиха по тѣлото на Елеазара. Той поиска да прескочи прага, но спрѣ изведнажъ: спомни си бѣсния погледъ на кучето и бързо хлопна вратата.

На другия день Дамка изчезна. Елеазаръ обходи цѣлото село, околната тундра и горичката, но никжде не се виждаха следитѣ ѝ.

Спокойствието напусна съвсемъ Елеазара. Той бѣше измжченъ, нервенъ и се страхуваше дали Дамка не се е самоубила, като казваше, че въ науката се споменава за случаи отъ самоубийство на животни.

А Дамка се намѣри чакъ на третия день. Тя легеше въ кухнята на общата трапезария, подъ масата, и лакомо ядѣше варената риба, която ѝ даваше готвачката Елена.

Казаха това на Елеазара. Той дойде, задъханъ отъ радостно вълнение. Бързо приготи обичната храна на кучето и съ пълна паница се изправи предъ него.

Нежно извика той Дамка и гласътъ му треперѣше. Но Дамка не отиде при него. Елеазаръ изтрѣпна. Силно смутенъ, той се приближи къмъ животното и, като протегна ржка, искаше да го помилва по главата.

Дамка скри главата съ лапитѣ си, като че ли се защищаваше отъ неприятна милувка. Съвсемъ смутенъ, Елеазаръ се наведе и се опита да подигне муцунката на кучето, пѣхаше храната подъ носа му, канѣше го да яде, като го наричаше съ най-галени имена.

Кучето освободи главата си, вдигна лапитѣ отъ муцуната си и умно погледна въ очитѣ своя другаръ; следъ това стана, обърна се, подви опашка, като влачеше слабитѣ си крака и бавно излѣзе отъ кухнята.

То не се озъби, не изрѣмжа, дори не залая; то мълчеше... Всички останаха учудени, а нѣкой продума:

— Кучето презира човѣка...
